

Posudek vedoucího diplomové práce

Téma: Náhrada majetkové a nemajetkové újmy ve sportu

Autor: Beránková Eliška

Vedoucí diplomové práce: JUDr. Jindřich Psutka, Ph.D.

Předložená diplomová práce je zaměřena na velmi zajímavé téma. Problematika vztahu práva a sportu generuje již dlouhou dobu řadu velmi pozoruhodných a podnětných otázek a mnohdy jen obtížně řešitelných problémů. Sport coby společenský fenomén praktikovaný na různých úrovních od činností čistě rekreačních až po aktivitu ryze profesionální se vyznačuje nestejnou mírou organizovanosti. Sportovci často podléhají rozličným vnitřním předpisům, které mají nadto často nadnárodní povahu. Současně je však sportovní činnost vyvíjena vždy na území určitého státu a spadá tak do jeho teritoriální působnosti. Vazba interních sportovních předpisů a platného práva je sama o sobě problematikou hodnou pozornosti pro samostatné monografické zpracování (jak ostatně autorka sama v partii věnované povaze sportovního práva jasně dokládá). Povinnost k náhradě majetkové a nemajetkové újmy ve sportu je pak možné beze sporu označit za jedno z nejproblematictějších a současně nejzajímavějších témat souvisejících s výkonem sportovních aktivit. Volbu tématu i jeho celkové zaměření lze tedy hodnotit jednoznačně pozitivně.

Práce samotná je rozdělena do šesti samostatných částí (nepočítaje v to *Úvod* a *Závěr*). První tři jsou zacíleny na vstupní výklady a širší seznámení s tématem poměru práva a sportu. V první části se autorka zaměřuje na samotný pojem sport a jeho vztah k právu. Druhá je věnována vymezení norem regulujících oblast sportu. Třetí je pak zacílena na odpovědnost ve sportu ve vztahu k občanskému zákoníku. Z uvedeného přehledu je patrné, že se autorka pustila do tématu ze široka. Zejména první dvě části souvisejí se zvoleným tématem spíše okrajově. Její snaha o pevné zakotvení celé problematiky a seznámení čtenáře s východisky tématu jsou však s ohledem na jeho zaměření pochopitelné. Čtvrtá část nazvaná *Institut náhrady majetkové a nemajetkové újmy a jeho vybrané části* je již přímo zacílena na náhradu majetkové újmy. I zde pojímá autorka svůj výklad široce, když v úvodu seznamuje čtenáře se skutkovými podstatami náhrady škody upravenými v občanském zákoníku i s jednotlivými předpoklady vzniku povinnosti k náhradě škody. Následně se již pouští do jednotlivých skutkových podstat náhrady škody a jejich možné využitelnosti v případech škod vzniklých v souvislosti s výkonem sportovních aktivit. Neopomíná přitom i některé zvláštní skutkové podstaty (např. škoda způsobená informací či radou, škoda na odložené věci atp.). Poslední dvě části již opět poskytují čtenáři širěji pojatý souhrn informací, když se zaměřují na trestněprávní a disciplinární odpovědnost ve sportu a na rozhodování sporů.

Zvolené základní členění je poměrně přehledné, a nelze vůči němu mít žádné výraznější výtky. Dílčí výhradu je třeba učinit snad jen k občasnému opakování již jednou uváděných informací, byť je zřejmé, že se tomu nelze v práci daného zaměření zcela vyhnout. Občas se autorka dostává výkladem poněkud mimo hlavní proud tématu (např. v kap. 4.2 se v rámci škody způsobené úmyslným porušením dobrých mravů zabývá spíše platností, resp. neplatností, smluvních ujednání v důsledku porušením dobrých mravů ve vztahu k ustanovení smlouvy o spolupráci při výkonu

sportovní činnosti). Místy by stálo za to zvážit rozvržení hlubšího členění jednotlivých částí. Příkladem může být kap. 4.6 *Teorie k přístupu odpovědnosti sportovců za sportovní úrazy*, kde autorka ve shodě s M. Králíkem rozebírá jednotlivé přístupy ke škodám vzniklým při sportovních úrazech. Již v kap. 4.3 však danou otázku uzavírá v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Po obsahové a věcné stránce je třeba pochválit zejména rozsah nastudovaných zdrojů, a tím i sdělovaných informací. Diplomantka se nebojí zaujímat vlastní stanoviska a vyjadřovat originální myšlenky. V práci je jistě uváděna řada informací, které by zasloužily bližší vysvětlení (viz též položené otázky). Ne se všemi uváděnými informacemi a závěry je nutné vždy souhlasit. V souhrnu je však možné konstatovat, že autorka jasně prokazuje velmi dobrou orientaci ve zvolené, rozhodně nikoliv jednoduché, problematice.

Nedostatkem práce, které nelze při jejím hodnocení pominout, je její formální provedení. Autorka se dopouští nezanedbatelného množství prohřešků proti pravidlům pravopisu (s. 46 ... *vyznačujícího se ustanoveními kogentní povahy, které by mohli v principu ohrozit...*; s. 57 - *...vzniku újmy jedné ze stran, ty by tak v době jejího uzavření měli mít možnost...*; s. 78 - *...český právní řád v sobě neobsahuje některé ustanovení...* aj.). Tyto prohřešky se prolínají celým textem. Ostatně první pochybení je možné najít již v samotném názvu práce, ve kterém omylem vynechává dovětek *ve sportu*. Dle názvu by se tak práce měla zabývat náhradou majetkové a nemajetkové újmy kompletně.

Autorka si ke zpracování obstarala reprezentativní množství odborných zdrojů jak z oblasti literární, tak judikatorní. Rozsah užívání těchto zdrojů je v textu vyznačen odpovídajícím způsobem. Zásadní výtku je však třeba učinit k nesjednocené podobě poznámkového aparátu. Při jisté míře nadsázky lze konstatovat, že autorka cituje použité zdroje hned v několika různých podobách. U elektronických zdrojů kupříkladu občas uvádí den, kdy byl zdroj citován, jindy nikoliv. Místo uvedení internetové stránky, z níž bylo citováno, občas uvede jen *Dostupné on-line* (např. BARCLAY, Patrick. *The Life and Times of Herbert Chapman*. [s.l.]: Hachette, 2014. *Dostupné online*. S. 60.). Číslo stran publikací, z nichž cituje, někdy uvádí velkým písmenem „S.“ jindy správně malým „s.“. Občas vkládá „s.“ před samotné číslo stránky, občas až za něj. Mnohdy stránku neuvádí vůbec. Nejednotné je uvádění jmen autorů jednotlivých děl (např. Kubíček, J. ; MAISNER, M., GERLOCH, Aleš.). Jednotně nepřístupuje ani k vyznačení, že byla publikace dílem spoluautorským (MAISNER, M., a kolektiv, LAVICKÝ, P. A KOL., HULMÁK, M. a kol., ELISCHER, D. et al.). Častá jsou chybějící či přebývající odražení. Občas není citace zcela přesná (např. na s. 57 autorka uvádí: *„Zde se kloním k názoru doc. JUDr. Milan Hulmák, Ph.D....“*, je však zřejmé, že autorem dané myšlenky nebyl doc. Hulmák, ale autor příslušné pasáže daného komentáře) atp. Naznačená pochybení jsou bohužel nepřehlédnutelná a celkový dojem z práce pochopitelně nijak výrazněji nevylepšují, právě naopak. Podobě jako výše naznačená pochybení ve formálním zpracování je třeba i tyto prohřešky zjevně přičíst na vrub nedostatku času vyhrazenému pro závěrečnou revizi takto rozsáhlého textu.

Je možné konstatovat, že autorka odevzdala práci, která svými základními charakteristikami odpovídá požadavkům kladeným na závěrečnou práci v magisterském studijním programu. Pochválit je třeba především velmi dobrou orientaci autorky v problematice vztahu práva a sportu, jakož i zjevný zájem o tuto oblast, který se prolíná celým textem. Případný čtenář je průběžně seznamován s celou řadou podnětných informací. Autorka přitom nevynechává nic podstatného, co s daným tématem souvisí. Je zřejmé, že diplomantku tlačil čas před odevzdáním práce. Takto rozsáhlý text by zasloužil po dokončení na čas odložit a po určitém čase ještě před jeho odevzdáním znovu projít. Mohlo by to vést k důležitějšímu projasnění vnitřní struktury, omezení opakování a snad i k vypuštění některých

informací obecnějšího rázu. Výrazně lepší pak mohla být formální podoba práce, zejména pak poznámkového aparátu. Práci s ohledem na vše výše uvedené k obhajobě doporučuji. Výsledná známka by měla odrážet podané hodnocení a pochopitelně též výkon uchazečky při samotné obhajobě práce.

Otázky:

- 1) Vysvětlete, jak je to se závazností sportovních pravidel pro rekreační sportovce?
- 2) Jak to bude s odpovědností za škodu, pokud hráč při profesionálním utkání na pokyn trenéra fauluje protihráče?
- 3) Na s. 31 zmiňujete problematiku vzniku nemajetkové újmy v případě pozitivního dopingového testu. Zkuste shrnout jakou podobu taková újma má a komu vzniká.
- 4) V práci uvádíte jako příklad škody způsobené úmyslným jednáním proti dobrým mravům případ, kdy sportovec sází na prohru svého týmu a poté v samotném zápase vyvíjí činnost směřující k oné porážce, čímž klubu nepochybně může způsobit finanční ztráty. Současně uvádíte, že dané jednání naplňuje znaky trestného činu a patrně představuje i porušení smluv uzavřených mezi sportovcem a klubem. Je v takovém případě namísto při náhradě škody postupovat dle ustanovení o úmyslném jednání v rozporu s dobrými mravy?

V Plzni dne 15. května 2021

JUDr. Jindřich Psutka, Ph.D.